

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Městská část Praha 4**, se sídlem Antala Staška 2059/80b, Praha 4 – Krč, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/14, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 10. 6. 2016, č. 902028516, sp.zn. 08/0103005a16,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 10. 6. 2016, č. 902028516, sp.zn. 08/0103005a16 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Hlavní město Prahu a Středočeský kraj ze dne 24.3.2016, č. 102010116, sp.zn. 22/010300515 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 406/2000 Sb.“), pro nesplnění povinnosti vlastníka budovy podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

406/2000 Sb., ve znění platném do 30. 6. 2015, které bylo překvalifikováno zákonem č. 103/2015 Sb. na ustanovení § 7 odst. 4 písm. g) zákona č. 406/2000 Sb., ve znění účinném od 1. 7. 2015, kterého se dopustil tím, že v budovách V. 1122/1 a N. P. 1252/67 v P. 4, nevybavil vnitřní tepelná zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům, v rozsahu podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 237/2014 Sb.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje požadavky na dostatečný popis protiprávního jednání žalobce, není tak vyloučena možnost záměny tohoto jednání s jiným skutkem. Namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí zcela chybí časové vymezení skutku. Žalobce tedy konstatoval porušení ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dále namítal procesní vady správního řízení, zejména překážku věci rozhodnuté, litispendence a zákazu dvojího trestání za tentýž čin.
- [3] Žalobce dále namítal, že neexistuje důkaz o ukončení jeho protiprávního jednání, když žalovaný nesprávně vycházel z dopisu starosty ze dne 11. 9. 2015, ve kterém bylo konstatováno, že v současné době jsou v předmětných budovách nainstalovány přístroje registrující dodávku tepelné energie. Dle žalobce tak nebyla zohledněna skutečná délka trvání protiprávního stavu, protože nebyl správně zjištěn konec trvání tohoto stavu jako skutečnost svědčící ve prospěch žalobce podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu.
- [4] Žalobce také namítal neexistenci ustanovení § 7a ve vyhlášce č. 237/2014 Sb., odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak odkazuje na nesplnění povinnosti vyplývající z právního předpisu, který žádnou takovou povinnost neobsahuje. Dále uvedl, že je zjevné, že pojem „*přístroj registrující dodávku tepelné energie*“ je pojmem obecným pro různé přístroje; mimo jiné je jím také vodoměr. Dle žalobce tak není skutek vymezen nezaměnitelným způsobem, neboť odkaz na ustanovení § 7a vyhlášky č. 237/2014 Sb. je právní větou, nikoli popisem skutku.
- [5] Žalobce rovněž rozporoval časové vymezení překročení dvouleté lhůty v období od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015, když namítal nemožnost stanovení doby trvání předmětného protiprávního stavu. Uvedl, že vydáním vyhlášky č. 237/2014 Sb., tj. prováděcího předpisu k ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., ve znění platném do 30. 6. 2015, až v samotném závěru dvouleté lhůty poskytnuté ke splnění zákonné povinnosti stavebníkům a jiným osobám přechodným ustanovením v čl. II odst. 3 zákona č. 318/2012 Sb. je porušením ústavního principu ochrany důvěry v právo a v legitimní očekávání. Uvedl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán uváděl, že lhůta na reakci ke splnění zákonné povinnosti po vydání prováděcího předpisu od 7. 11. 2014 do 29. 4. 2015 je hodnocena jako dostatečná i z pohledu časového odstupu mezi zahájením kontroly dne 29. 1. 2015 a jejími závěry ze dne 29. 4. 2015, což dle žalobce svědčí o nesprávném přístupu k okamžiku skončení dvouleté lhůty. V této souvislosti pak dále namítal, že kontrolující osoby neměly jednoznačný názor na běh dvouleté lhůty ke splnění zákonné povinnosti, neboť jinak by nebylo možné do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvést, že se žalobce mohl v období do 29. 1. 2015 do 29. 4. 2015 vyvarovat porušení zákonné povinnosti, když na druhou stranu v pojetí žalovaného měl žalobce splnit zákonnou povinnost již ke dni 1. 1. 2015 bez ohledu na pozdě vydaný prováděcí předpis k zákonu č. 406/2000 Sb. Žalobce tak shrnul, že žalovaný má kontrolovat a postihovat porušení předmětných ustanovení zákona č. 406/2000 Sb. nejdříve po uplynutí

dvou let od účinnosti vyhlášky č. 237/2014 Sb., která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014, tj. nejdříve od 8. 11. 2016.

- [6] Žalobce dále namítal, že kontrola byla provedena kontrolujícími pouze na vzorku z celkového počtu bytů. Žalobce proto zjištění správních orgánů, že v budovách V. 1122/1 a N. P. 1252/67 v P. 4 nevybavil vnitřní tepelná zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie, označil za značně paušalizující, neboť z protokolu o kontrole vyplývá, že tato byla provedena celkem ve dvou bytech, tj. po jednom bytu z každého domu.
- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a také rozhodnutí prvostupňové.
- [8] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde již žalobcem uplatněné námitky vypořádal. K námitce týkající se nedostatečného popisu skutku žalovaný uvedl, že precizací výroku o správním deliktu zabezpečuje lokalizace budov ve vlastnictví žalobce a specifikace skutečnosti, která zakládá důvod pro konstatování porušení právního předpisu. Rovněž pak žalovaný neshledal důvodnými ani námitky o procesních vadách správního řízení, neboť konečné rozhodnutí o uložení sankce za porušení právního předpisu bylo vydáno jediné. Dále uvedl, že důkaz o ukončení protiprávního jednání poskytl sám žalobce, a to předložením sdělení starosty ze dne 11. 9. 2015, přičemž žalovaný považuje toto datum za relevantní.
- [9] K časovému vymezení překročení dvouleté lhůty v období od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015 žalovaný uvedl, že odpovídá charakteru lhůty, do které byla potřeba vnitřní tepelná zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům podle vyhlášky č. 194/2017 Sb. ve znění ustanovení § 7a vyhlášky č. 237/2014 Sb. vybavit. Tato lhůta byla stanovena právním předpisem a kromě zákonodárce není nikomu dovoleno s ní jakkoliv nakládat. Důkazem o trvání protiprávního stavu i po datu 1. 7. 2015 je sdělení starosty ze dne 11. 9. 2015, které je rovněž relevantní i pro stanovení překročení dvouleté zákonné lhůty od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015. K námitkám o nemožnosti stanovení doby protiprávního stavu a o nesprávnosti vymezení překročení předmětné lhůty žalovaný dále uvedl, že tyto mohl žalobce uplatnit již v rámci správního řízení, nicméně tak neučinil. Rovněž uvedl, že žalobce o zákonné lhůtě v trvání dvou let věděl, jak je patrné z odkazu na přechodná ustanovení zákona č. 318/2012 Sb. Den 1. 1. 2015 je tak dán právním předpisem, druhé z dat (11. 9. 2015) je dáno písemností, kterou žalovanému žalobce oznámil zánik protiprávního stavu v plnění této povinnosti. K názoru žalobce na plynutí lhůty a možnosti kontroly splnění zákonné povinnosti až od data 8. 11. 2016 žalovaný uvedl, že tento má fabulační charakter.
- [10] Dále žalovaný uvedl, že nevybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a překročení dvouleté zákonné lhůty od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015 vyjadřuje vědomé jednání žalobce, kterému bylo známo, že porušenou povinnost mu ukládal právní předpis, v daném případě zákon č. 318/2012 Sb., kterým se měnil zákon č. 406/2000 Sb.
- [11] K námitce provedení kontroly jen na vzorku z celkového počtu bytů žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla zohledněna při ukládání pokuty. Postup kontrolujících osob označil žalovaný za souladný se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších

předpisů (kontrolní řád). K námitce neexistence ustanovení § 7a ve vyhlášce č. 237/2014 Sb. pak žalovaný odkázal na zásadu *iura novit curia* s tím, že vyhláška č. 237/2014 Sb. jako novelizující vyhlášku č. 194/2007 Sb. uváděné ustanovení § 7a s názvem „*Vybavení přístroji registrujícími dodávku tepelné energie*“ obsahuje. Žalovaný tak neaplikoval hmotněprávní normu, která by neexistovala, provedený odkaz je tedy v pořádku.

[12] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které k časovému vymezení skutku odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS ze dne 23. 9. 2005, č.j. 6 As 8/2005-16, ze dne 18. 9. 2013, č.j. 6 As 19/2013-27, usnesení NSS ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73). Konstatoval, že pokud by výrok prvostupňového rozhodnutí obsahoval časové vymezení skutku, nemusel by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět, že dvouletá zákonná lhůta byla žalobcem překročena v trvání od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015.

[13] Dále v replice uváděl, že z protokolu o výsledku kontroly nevyplývá, že správní orgán viděl všechna otopná tělesa v obou domech, že se zajímal i o alternativu k indikátoru instalovaném na otopném tělese nebo na odtokové trubce z něj vycházející, kterým je přístroj se snímačem teploty vnitřního vzduchu ve vytápěném prostoru a teploty venkovního vzduchu (ustanovení § 7a odst. 2 vyhlášky č. 194/2007 Sb.) a že vyloučil výjimku z aplikace ustanovení § 7a odst. 1 a 2 vyhlášky č. 194/2007 Sb. podle ustanovení § 7a odst. 4 téže vyhlášky zjištěním, že žalobce neuzavřel s nájemci bytů dohodu o jiném způsobu rozúčtování nákladů na teplo podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění účinném do 31. 12. 2015, která by měla podle ustanovení § 6 odst. 2 téhož zákona přednost před rozúčtováním nákladů na teplo podle vyhlášky č. 372/2001 Sb. za pomoci indikátorů a způsobem uvedeným v ustanovení § 4 této vyhlášky. Správní orgán tak dle žalobce provedl dokazování pouze ve dvou bytech ve dvou domech, a to zcela nedostatečně z hlediska aplikace ustanovení § 7a odst. 1 a 2 vyhlášky č. 194/2007 Sb. na daný případ, jelikož protokol o kontrole je zaměřen výhradně na radiátory a jejich odtokové trubky. Výrok rozhodnutí o pokutě však zní dle žalobce tak, jako by v obou domech nebyl žádný přístroj z kategorie přístrojů registrujících dodávku tepelné energie podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb. (indikátor, snímač teploty, vodoměr).

[14] Dále žalobce uvedl, že jestliže Ústavní soud odmítá ústavní stížnost na určitý zákon, který je novelou jiného zákona, pak není dle žalobce důvod, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uváděl jako porušená ustanovení určité vyhlášky taková ustanovení, která nejsou součástí oné v rozhodnutí uvedené vyhlášky, nýbrž součástí novelizované a ve výroku rozhodnutí neuvedené vyhlášky. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2019, sp.zn. I.ÚS 420/09, pak žalobce uzavřel, že žalobce kvůli neexistenci novelizované prováděcí právní úpravě k zákonu nevěděl, jak své povinnosti dostat. Ve dvouleté zákonné lhůtě od 1. 1. 2013 do 1. 1. 2015 nemohl dle žalobce nikdo splnit zákonnou povinnost v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem dříve než 7. 11. 2014, kdy byl tento předpis novelizován.

[15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

[16] Dne 12. 5. 2015 sepsali pověřeni inspektoři protokol o výsledku kontroly, zahájené dne 29. 1. 2015 u žalobce. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností vlastníka v oblasti

účinnosti užití tepelné energie při jejím rozvodu uložených zákonem č. 406/2000 Sb. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce jako vlastník budov V. 1122/1 a N. P.1252/67, P. 4, nesplnil povinnost uloženou v ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., a to v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem, kterým je ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb. Dále bylo zjištěno, že žalobce nesplnil povinnost podle ustanovení § 6 odst. 2 téhož zákona.

- [17] Oznámením ze dne 1. 9. 2015 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení pro důvodné podezření z naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 406/2000 Sb. za nesplnění povinností podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) téhož zákona, ve znění platném do 30. 6. 2015, které bylo překvalifikováno zákonem č. 103/2015 Sb. na ustanovení § 7 odst. 4 písm. g), ve znění účinném od 1. 7. 2015, a dále podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. d) zákona č. 406/2000 Sb. za porušení povinností podle ustanovení § 6 odst. 2 téhož zákona.
- [18] Rozhodnutím Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Hlavní město Prahu a Středočeský kraj ze dne 2. 11. 2015, č. 102021115, žalobci za výše uvedené správní delikty uložil pokutu ve výši 13.000 Kč. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 20. 1. 2016, č. 902003516, sp.zn. 17/010300515, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá skutková zjištění ve věci správního deliktu podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. d) zákona č. 406/2000 Sb., když správní orgán I. stupně nijak naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu nezdůvodnil. Ve vztahu ke správnímu deliktu podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. téhož zákona žalovaný uvedl, že tento správní delikt považuje za prokázaný, neboť žalobce nese objektivní odpovědnost za výsledek svého jednání. Zároveň byla liknavost veřejné moci při vydávání prováděcího právního předpisu brána jako výrazná polehčující okolnost. Dále žalovaný k naplnění materiální stránky uvedl, že porušením zákonné povinnosti mohlo dojít i k ohrožení zájmu chráněného zákonem. Splnění předmětné povinnosti má pozitivně ovlivňovat úsporu energie, jelikož na základě zjištění z přístrojů registrujících dodávku tepelné energie může adresát normy upravit svoje chování ve prospěch úspory energie, k čemuž však v daném případě nedošlo. Dále uvedl, že splnění zákonné povinnosti žalobcem ke dni 11. 9. 2015 považuje za zásadní polehčující okolnost, přičemž si byl vědom toho, že žalobce nebyl v jednoduché situaci, když neměl stanovený rozpočet na rok 2015 a musel tak pracovat s rozpočtovým provizoriem. Dále konstatoval, že žalobce měl dostatečnou lhůtu na reakci od 7. 11. 2014 do 29. 4. 2015, kdy ke kontrole došlo.
- [19] Správní orgán I. stupně po vrácení věci pokračoval v řízení a dne 24. 3. 2016, pod č. 102010116, sp.zn. 22/010300515, vydal rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 406/2000 Sb. pro nesplnění povinnosti vlastníka budovy podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., ve znění platném do 30. 6. 2015, které bylo překvalifikováno zákonem č. 103/2015 Sb. na ustanovení § 7 odst. 4 písm. g) zákona č. 406/2000 Sb., ve znění účinném od 1. 7. 2015, kterého se dopustil tím, že v budovách V. 1122/1 a N. P. 1252/67, v P. 4 nevybavil vnitřní tepelná zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům, v rozsahu podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 237/2014 Sb.

- [20] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k tomu, že odvolací orgán ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 zhodnotil správní delikt podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 406/2000 Sb. za prokázaný, nezabýval se tento již skutkovou podstatou správního deliktu. Uvedl, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k tomu, že chybějící osazení přístrojů registrujících dodávku tepelné energie bylo zjištěno ve dvou bytových cihlových domech s celkem 65 bytovými jednotkami, tedy v menším rozsahu ve vztahu k velikosti bytového fondu žalobce. Uvedl, že porušení zákonné povinnosti bylo konstatováno cca 6 měsíců po specifikaci jejího technického provedení vyhláškou č. 237/2014 Sb. Lhůta na reakci ke splnění zákonné povinnosti po vydání prováděcího předpisu od 7. 11. 2014 do 29. 4. 2015 byla správním orgánem hodnocena jako dostatečná, a to i z pohledu časového odstupu mezi zahájením kontroly dne 29. 1. 2015 a konstatováním chybějících registračních přístrojů ke dni 29. 4. 2015, tj. období, kdy mohl žalobce konat a zamezit tak porušení povinnosti. Dále za polehčující okolnost označil skutečnost, že byla provedena náprava osazením registrujících zařízení v obou domech ke dni 11. 9. 2015, před další topnou sezónou. Rovněž pak správní orgán zhodnotil jako polehčující okolnost to, že výkonná moc byla při vydání předmětného prováděcího předpisu liknavá.
- [21] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 13. 4. 2016 odvolání, ve kterém uplatňoval obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [22] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016, č. 902028516, sp.zn. 08/0103005a16, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [23] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitce nedostatečného popisu skutku uvedl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela evidentní, že jednání žalobce nelze zaměnit s jiným skutkem, neboť vymezení ve výroku je zcela evidentní na budovy ve vlastnictví žalobce, a to V. 1122/1 a N. P. 1252/67 v P. 4, včetně skutku, který je spatřován v nevybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům podle vyhlášky č. 194/2007 Sb., ve znění ustanovení § 7a vyhlášky č. 237/2014 Sb. K námitce nepřezkoumatelnosti ve vztahu k porušení zákonné dvouleté lhůty žalovaný uvedl, že dvouletá zákonná lhůta byla žalobcem překročena v trvání od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015, tj. do doby provedení instalace zařízení registrujících dodávku tepelné energie.
- [24] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [25] Účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [26] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [27] Podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 406/2000 Sb., v rozhodném znění „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako stavebník,*

vlastník budovy nebo společenství vlastníků jednotek nesplní některou z povinností podle § 7 odst. 4 nebo § 7a odst. 1.“

- [28] Podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) téhož zákona, ve znění do 30. 6. 2015 „*stavebník, vlastník budovy nebo společenství vlastníků jednotek jsou dále povinni vybavit vnitřní tepelná zařízení budov přístroji regulujícími a registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem; konečný uživatel je povinen umožnit instalaci, údržbu a kontrolu těchto přístrojů.*“
- [29] Podle ustanovení § 7 odst. 4 písm. g) téhož zákona, ve znění do 31. 12. 2017 „*stavebník, vlastník budovy nebo společenství vlastníků jednotek jsou dále povinni vybavit, v případě bytových domů a víceúčelových staveb s dodávkou tepla nebo chladu ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo s ústředním vytápěním nebo chlazením anebo společnou přípravou teplé vody každý byt a nebytový prostor přístroji registrujícími dodávku tepelné energie, kterými jsou stanovená měřidla podle zákona o metrologii anebo zařízení pro rozdělování nákladů na vytápění, v rozsahu a způsobem podle prováděcího právního předpisu; vlastníci a uživatelé bytů nebo nebytových prostor jsou povinni na základě výzvy vlastníka budovy nebo společenství vlastníků jednotek umožnit instalaci, údržbu a kontrolu těchto přístrojů.*“
- [30] Podle ustanovení 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé vody, měrné ukazatele spotřeby tepelné energie pro vytápění a pro přípravu teplé vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji regulujícími a registrujícími dodávku tepelné energie, ve znění vyhlášky č. 237/2014 Sb.: „*V budovách se vnitřní rozvod tepla pro vytápění a vnitřní rozvod chladu vybaví v případě, že*
- a) vstupuje a vystupuje z bytu nebo nebytového prostoru v jednom místě, pracovním měřidlem stanoveným určeným k měření tepla nebo chladu podle zákona o metrologii v místě vstupu vnitřního rozvodu tepla pro vytápění nebo vnitřního rozvodu chladu do bytu nebo nebytového prostoru,*
 - b) vstupuje a vystupuje z bytu nebo nebytového prostoru v několika místech,*
 - 1. zařízením pro rozdělování nákladů na vytápění, nebo*
 - 2. pracovním měřidlem stanoveným určeným k měření tepla nebo chladu podle zákona o metrologii.*
- (2) Zařízením pro rozdělování nákladů na vytápění je indikátor pro rozdělování nákladů na vytápění místností otopnými tělesy instalovaný na každém otopném tělese, indikátor instalovaný na odtokové trubce z otopného tělesa nebo přístroj se snímačem teploty vnitřního vzduchu ve vytápěném prostoru a teploty venkovního vzduchu ve dnech vytápění v otopném období s trvalým průběhovým záznamem rozdílů těchto teplot vzduchu za časový interval, kterým je počet dnů v otopném období. V budově se instalují vždy stejné typy indikátorů nebo přístrojů se snímačem teplot.*
- (3) V případě společné přípravy teplé vody v domě se na vstupní potrubí zásobující každý byt nebo nebytový prostor teplou vodou osadí vodoměr na teplou vodu používaný k rozdělování nákladů na společnou přípravu teplé vody v domě podle vyhlášky, kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu. Odstavce 1 až 3 se nevztahují na případy, kdy se neprovádí rozúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění a nákladů na společnou přípravu teplé vody v domě.“*
- [31] Vyhláška č. 237/2014 Sb., kterou se mění vyhláška č. 194/2007 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé vody, měrné ukazatele spotřeby tepelné energie pro vytápění a pro přípravu teplé vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení

budov přístroji regulujícími dodávku tepelné energie konečným spotřebitelům, nabyla platnosti a účinnosti dne 7. 11. 2014.

- [32] Zákon č. 318/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 1. 2013 zavedl mimo jiné do zákona č. 406/2000 Sb. povinnost uvedenou v ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) tohoto zákona, a na ní navazující skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. tohoto zákona. Podle čl. II odst. 3 (přechodná ustanovení) zákona č. 318/2012 Sb. *„povinnost podle § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, vybavit vnitřní tepelná zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie musí být splněna do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
- [33] Žalobce v podané žalobě namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje požadavky na dostatečný popis protiprávního jednání žalobce
- [34] Soud k této námitce uvádí, že vycházel zejména z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, ze kterého vyplývá, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
- [35] V daném případě výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje takové skutečnosti, že je vyloučena záměna tohoto skutku se skutkem jiným. Je tomu tak proto, že ve výroku je jednoznačně uvedeno místo spáchání tohoto skutku, tj. v budovách V. 1122/1 a N. P. 1252/67, P. 4, jež jsou ve vlastnictví žalobce, i způsob spáchání – nevybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb. Je sice pravda, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje přímý údaj o čase spáchání předmětného správního deliktu, z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a především odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, se však tento údaj pozdává (od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015). Soud tak tuto vadu prvostupňového rozhodnutí hodnotí jako podstatnou, nikoliv však tak závažnou, aby mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce si byl vědom, v jakém časovém období předmětný správní delikt spáchal (srov. sdělení žalobce ze dne 11. 9. 2015, jež je založeno ve správním spise).
- [36] K námitce, že výrok rozhodnutí dle žalobce zní tak, jako by v předmětných domech nebyl žádný přístroj z kategorie přístrojů registrujících dodávku tepelné energie podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb. (indikátor, snímač teploty, vodoměr), soud uvádí, že výrok prvostupňového rozhodnutí je sice v této otázce formulován obecně (*„nevybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji registrujícími dodávku tepelné energie konečným uživatelům podle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb.“*), přičemž sice lze konstatovat, že citovaný pojem *„přístroj registrující dodávku tepelné energie“* je široký a zahrnuje velké spektrum přístrojů, avšak s ohledem na obsah kontrolního protokolu ze dne 12. 5. 2015, jakož i na přiloženou fotodokumentaci je zjevné, že v kontrolované části předmětných budov nebylo žádné takové zařízení dle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb. nainstalováno, neboť pokud by tomu tak bylo, tak by se jistě žalobce ve svých námitkách a vyjádřeních v průběhu správního řízení neomezil pouze na konstatování, že žalovaný (správní orgán) nezkoumal osazení domů např. vodoměry, aniž by sám toto osazení ke svému prospěchu doložil. Je sice pravda, že je to správní orgán, na němž leží povinnost prokázat spáchání správního deliktu bez důvodných pochybností, avšak jeho

povinnost dokazování není bezbřehá, a jen těžko si lze např. představit, že kontrolující osoby budou obcházet všechna zařízení v obou předmětných budovách. Pokud tedy měl žalobce jakékoliv důkazy, které by svědčily v jeho prospěch, tj. že splňuje podmínky dle ustanovení § 7a vyhlášky č. 194/2007 Sb., bylo na něm, aby správnímu orgánu toto v řízení doložil, aby tyto skutečnosti mohly správní orgány reflektovat při svém rozhodování. Dle názoru soudu jak z obsahu kontrolního protokolu, tak i z dalšího obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že se žalobce předmětného správního deliktu dopustil.

[37] Tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

[38] V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že neexistuje důkaz o ukončení jeho protiprávního jednání, neboť žalovaný nesprávně vycházel z dopisu starosty ze dne 11. 9. 2015. Dle žalobce tak nebyla zohledněna skutečná délka trvání protiprávního stavu.

[39] Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou, neboť to byl sám žalobce, který správnímu orgánu předložil důkaz o ukončení protiprávního jednání. Stalo se tak předložením sdělení starosty ze dne 11. 9. 2015, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že „*v současné době je již ve všech příslušných budovách, tzn. i v kontrolovaných bytových domech na adrese V. 1122/1, P. 4 – N. a na adrese N. P. 1252/67, P. 4 – N., zákonná povinnost splněna nainstalováním přístrojů registrujících dodávku tepelné energie.*“ Z tohoto sdělení dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že dni sepsání sdělení (11. 9. 2015) již bylo protiprávní jednání žalobce ukončeno, přičemž soud nepovažuje za vadu řízení, pokud správní orgány z tohoto sdělení vycházely a dovodily z něj konečné datum ukončení protiprávního jednání žalobce.

[40] Žalobce v dalším žalobním bodu rozporoval existenci ustanovení § 7a ve vyhlášce č. 237/2014 Sb.

[41] Tuto námitku žalobce soud hodnotí jako ryze formalistickou. Je sice pravda, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je nepřesně uvedeno, že správní delikt byl spáchán „*v rozsahu podle § 7a Vyhlášky č. 237/2014 Sb.*“, avšak s ohledem na to, že žalobce si byl vědom existence této vyhlášky, jakož i vyhlášky č. 194/2007 Sb., která byla právě vyhláškou č. 237/2014 Sb. novelizována, nelze toto dílčí pochybení hodnotit za natolik závažné, aby nebylo rozumně uvažujícím osobám zřejmé, porušení jakého ustanovení bylo žalobci vytýkáno. Je zřejmé, že vyhláška č. 237/2014 Sb. vnesla do vyhlášky č. 194/2007 Sb. právě ustanovení § 7a, jehož porušení bylo shledáno v případě žalobce. Z uvedených důvodů tedy neshledal soud ani tuto žalobní námitku důvodnou.

[42] Žalobce dále rozsáhle rozporoval časové vymezení doby trvání předmětného protiprávního stavu.

[43] Při posuzování této námitky soud vzal v úvahu, že žalobce, jakož i další osoby v obdobném postavení, byl v nelehké situaci, neboť zákon č. 318/2012 Sb., kterým se měnil zákon 406/2000 Sb., zavedl povinnost uvedenou v ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) tohoto zákona (a na ni navazující skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 12a odst. 1 písm. i) bod 2. tohoto zákona), přičemž zároveň tento novelizující zákon ve svých přechodných ustanovení stanovil, že předmětná povinnost musí být splněna do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. do 1. 1. 2015, avšak prováděcí právní předpis (vyhláška č. 237/2014 Sb.) nabyl platnosti a účinnosti až dne 7. 11. 2014, tj.

necelé dva měsíce před skončením dvouleté zákonné lhůty ke splnění povinnosti dle ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb.

- [44] Na druhou stranu je třeba respektovat, že předmětná dvouletá zákonná lhůta byla stanovena zákonodárcem přímo právním předpisem, přičemž správní orgány neměly (a nemají) jakoukoliv možnost se od této lhůty odchýlit. Na tomto místě je tak třeba nutné odmítnout názor žalobce, že by předmětná dvouletá lhůta mohla začít plynout až ode dne nabytí účinnosti prováděcího právního předpisu, tzn. plynula by od 7. 11. 2014 do 7. 11. 2016, přičemž až po tomto datu by bylo možné kontrolovat splnění předmětné zákonné povinnosti. Dvouletá zákonná lhůta ke splnění této povinnosti totiž byla zákonem č. 318/2012 Sb. v jeho přechodných ustanoveních navázána na účinnost tohoto zákona, nikoli na účinnost následně vydaného prováděcího právního předpisu k tomuto zákona.
- [45] Rovněž pak nelze pominout, že žalovaný správní orgán tuto „*liknavost veřejné moci*“ při vydávání prováděcího právního předpisu zohlednil jako výraznou polehčující okolnost, což je za dané situace to jediné, jak mohl žalobci v jeho situaci vyjít vstříc. Stejně tak byla za polehčující okolnost brána skutečnost, že žalobce neměl stanovený rozpočet na rok 2015 a musel tak pracovat s rozpočtovým provizoriem.
- [46] Dle názoru soudu tak byla časové vymezení překročení dvouleté lhůty v období od 1. 1. 2015 do 11. 9. 2015 stanoveno správními orgány správně, neboť počátek tohoto období je jednoznačně dán právním předpisem (přechodná ustanovení zákona č. 318/2012 Sb.) a konec tohoto období vychází z písemností předložené samotným žalobcem. Zároveň je pak třeba zohlednit, že žalobce nebyl kontrolován hned 1. 1. 2015, ale až dne 29. 4. 2015, tj. měl dost času na to, aby na vydaný prováděcí právní předpis (vyhlášku č. 237/2014 Sb.) sám od sebe zareagoval.
- [47] Z uvedených důvodů proto neshledal tyto žalobní námitky důvodnými.
- [48] V posledním žalobním bodu pak žalobce namítal, že kontrola byla provedena pouze na vzorku z celkového počtu bytů, závěry kontroly tak označil za značně paušalizující.
- [49] Soud dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná, neboť skutečnost, že kontrola byla provedena pouze na vzorku 2 bytů v bytových domech s celkovým počtem 65 bytových jednotek, byla zohledněna při ukládání pokuty jako polehčující okolnost. Zároveň soud považuje za vhodné konstatovat, že jakákoliv kontrola se vždy zaměřuje na určitý vzorek skutečností (zde bytů), přičemž nikdy nelze zkontrolovat všechno a všude. Každá kontrola tedy do určité míry obsahuje paušalizující závěry, na tom však soud neshledal nic nezákonného, neboť v daném konkrétním případě bylo porušení zákonné povinnosti bez pochyb zjištěno, ale jelikož se tomu tak stalo pouze na vzorku 2 bytů ze 65, tak toto bylo hodnoceno jako jedna z polehčujících okolností, které nakonec vedly k tomu, že byla žalobci uložena bagatelní pokuta ve výši 6.000 Kč.
- [50] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [51] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu